

Dung Saigon

Ngày Tháng Trôi Qua Tình Yêu Còn Lại

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Cho đến bây giờ Quỳnh Tú cũng chưa hiểu được tình yêu của nàng với Tùng có thật sự là tình yêu không nữa. Quen nhau hai năm để sắp sửa kết thúc bằng một cái đám cưới thì dùng một cái, nàng nghe tin Tùng đang yêu một cô ở Huế. Tùng dự tính sẽ bỏ nàng. Tú nghĩ thảo nào mà cả tháng rồi, nàng không nhận được thư Tùng. Tuy không mong đợi nhưng Tú vẫn thấy nôn nóng sao đó. Ít nhất Tùng cũng phải hiểu một điều là chàng thật diễm phúc được yêu nàng – Lâm Quỳnh Tú, con gái cưng của nhà tỉ phú Lâm Thời – được cưới nàng trong nỗi ước ao của bao nhiêu chàng trai khác chứ.

Nàng thấy tự ái của nàng bị va chạm Lâm Quỳnh Tú bị bỏ rơi – Con gái nhà tỉ phú bị người ta xỏ mũi mà không có phản ứng. Thật điên rồ! Nàng nghĩ đến Tùng với nỗi ám ức không kìm hãm được. Ta phải làm một cái gì đó. Làm một cái gì đó là sao? Lúc này nàng không tỉnh trí được để trả lời câu hỏi ấy. Nhưng nàng nhất định sẽ bay ra Huế để tìm Tùng. Ta phải phá cái tình yêu ngu muội của hấn rồi ta bỏ hấn. Lâm Quỳnh Tú vừa đẹp, vừa trẻ, vừa là con một của nhà tỉ phú thì thiếu gì người thèm muốn, ao ước được cưới nàng làm vợ để chờ đợi cái gia tài của cha nàng để lại cho nàng khi ông trăm tuổi già. Đâu cần phải cái anh chàng Bửu Tùng ngu muội ấy. Hấn thật ngu mới trêu vào tự ái của Tú.

Đang nằm lười biếng trên giường Quỳnh Tú vùng ngồi dậy, nàng gọi bà giú vang nhà:

- Vú ơi, vú à!

Vú Tuệ đang dọn dẹp phòng khách, nghe tiếng nàng chạy vội sang:

- Có chuyện gì thế cô Tú.

- Ba đi làm chưa Vú?

- Ông đi lúc cô còn ngủ.

Tú nhăn mặt nàng nói:

- Vú ủi dùm con cái áo đầm màu nhạt, con đi lên sở ba.

- Cô chưa ăn sáng mà.

- Con không đói.

Vú Tuệ lặng lẽ đến tủ quần áo của Tú lấy chiếc áo nàng cần và chăm chú là ủi cho nàng trong lúc Quỳnh Tú đi vào phòng tắm. Một lát nàng trở ra, chiếc áo đã được vú Tuệ móc sẵn trên mắc:

- Xong áo rồi đó cô.

- Cám ơn vú.

Nàng ngồi trang điểm trước gương. Vú Tuệ lăng xăng dọn dẹp phòng cho nàng. Tú lại gọi:

- Vú ơi.

- Gì đó cô Tú?

Nàng đứng dậy:

- Con sẽ không lấy Tùng nữa.

Vú Tuệ nhìn Tú ngạc nhiên:

- Sao thế. Có chuyện gì mà cô thay đổi ý kiến?

Mặt Tú hàm hàm:

- Tùng đang lăng nhăng với cô nào ở Huế ấy. Con nghe bạn của con nói thấy Tùng đi chơi với cô ta Con muốn ra Huế vú à.

- Không được đâu cô ơi.

Bà vú kêu lên như thế. Tú tròn mắt:

- Sao lại không?

- Cô không quen đi xa một mình.

Tú mỉm cười:

- Thì vú đi với con. Mình đi chơi luôn mà vú.

Vú Tuệ thở dài nhẹ:

- Tôi già rồi đi đứng khó khăn. Mà cô nên bàn với ông xem. Biết đâu bạn cô không nhìn lầm cậu Tùng.

Quỳnh Tú bấu môi:

- Con nhất định rồi, con sẽ bỏ anh ấy.

- Tháng tới là đám hỏi rồi. Cuối năm này đám cưới. Cô làm thế mang tiếng mang tai.

Tú vừa thay áo vừa nhúng vai bướng bỉnh:

- Con không cần. Không lấy Tùng con sẽ lấy người khác. Vú xem con vừa đẹp vừa giàu thế này thiếu gì người muốn cưới.

Vú Tuệ chớp chớp đôi mắt già nua nhìn Quỳnh Tú triu mến:

- Vú chỉ sợ con không được hạnh phúc bên những người đàn ông khác.

Tú mím môi:

- Thế vú cho lấy Tùng con sẽ hạnh phúc à.

- Ít ra cậu Tùng cũng là con nhà danh giá quyền thế.

Nàng so vai:

- Vú lại muốn nói tới vấn đề môn đăng hộ đối.

- Vú chỉ mong con sung sướng.

- Đã chắc gì con có tình yêu với Tùng.

Vú Tuệ cười hiền lành:

- Nhưng con và cậu ấy đã quen nhau hai năm và sắp đi đến đỉnh hôn.

Tú chớp nhẹ đôi mắt – Quen nhau hai năm với một chút tình cảm nhỏ – như thế chưa hẳn là tình yêu. Không! Với Tùng nàng chưa có

tình yêu. Mà, với tất cả những người con trai khác nàng cũng không có tình yêu. Hình như nàng đã nghi ngờ mọi người. Tất cả chỉ nhắm vào cái gia tài của cha nàng. Từ thuở nhỏ Tú sống với bố, không còn mẹ nên nàng chẳng được tiếp xúc với bên ngoài nhiều. Không có người mẹ, Tú sống với bố và vú Tuệ. Hằng ngày nghe vú Tuệ nói về những mảnh lời của đàn ông và khuyên bảo nàng những câu khôn ngoan cứng rắn, lại thêm sự chiều chuộng quá sức của bố đã khiến Tú có một cái nhìn kỳ lạ với đàn ông và những bốc đồng vô lối.

Tú đã thay xong chiếc áo đầm màu vàng nhạt vào người, nàng đứng ngắm nàng trong gương. Dáng Tú thật cao, tròn và đầy đặn. Nước da Tú tươi hồng và trắng mịn, thật đẹp. Vú Tuệ đứng sau lưng Tú. Vú cũng cảm thấy vui thích khi nhìn dáng thật sang, thật đài các của Tú, Vú cười với nàng triu mến:

- Cô có một thân hình tuyệt đẹp.

Tú mỉm cười, nàng quay sang nhìn Vú Tuệ. Giọng nàng nhí nhảnh:

- Con đẹp thật không vú?

- Thật chú.

- Sắp sinh nhật thứ hai mươi hai của con rồi.

Vú Tuệ chớp mắt:

- Sinh nhật cô trước đám hỏi hai ngày.

Mặt Tú sụ lại, nàng nói:

- Con nhất định bỏ Tùng mà vú cứ nhắc hoài đám hỏi với đám cưới làm chi cho mệt.

Vú Tuệ lau hộ Tú đôi giầy, nhỏ nhẹ:

- Vú mong là con sẽ thay đổi ý định ấy. Tuần tới cậu Tùng và gia đình sẽ đến viếng nhà mình để bàn tính chuyện của con. Chẳng lẽ nào...

Tú bước ra cửa, nàng nói với vú Tuệ:

- Con không lấy Tùng nhưng con sẽ lấy người khác. Vú yên trí đi, con gái nhà tử phú mà đời nào ế chồng hở vú? Con chẳng yêu ai thì lấy ai mà chẳng được. Vả lại con muốn cho Tùng thấy là anh đã đại độ chạm tự ái của con. Con sẽ bỏ anh ấy hôm nay đây. Tí nữa con lên sở ba và nhờ anh tùy nhái đi bỏ giùm con một lá thư cấp tốc cho Tùng. Báo tin con với anh ấy nên chấm dứt tình yêu ở đây. Thôi, con đi vú nhé.

Vú Tuệ nhìn theo bóng Tú khuất dần, vú ngồi xuống giường nhìn lên ảnh của Tú. Vú chợt thở dài...

Tú mở tung cánh cửa phòng làm việc của cha Thấy nàng, ông Lâm Thờ mỉm cười âu yếm:

- Con gái của ba đi đâu thế?

Tú ngồi phịch xuống ghế:

- Con đến báo cho ba một tin buồn.

Ông Lâm Thờ nhìn con gái ngạc nhiên:

- Tin buồn. Ở nhà có việc gì đây. Vú Tuệ đau hả con?

Tú lắc đầu:

- Không phải chuyện nhà đâu ba.

- Thế chuyện gì?

- Chuyện của con.

- Ông cụ la lên:

- Chuyện của con, làm sao?

- Con không đính hôn với Tùng nữa.

Ông cụ nhồm dậy:

- Con nói đùa ?

- Tú nhăn mặt:

- Con nói thật chứ.

- Tùng lảng nhăng con chịu không nổi.
- Tuổi trẻ mà con, ba tin là Tùng nó sẽ ngoan khi hai đứa lấy nhau.

Tú nhún vai:

- Con thì không mong thế. Con đã nhất định rồi. Con không bằng long đính hôn với Tùng nữa đâu ba.

Ông cụ nheo mắt:

- Con sẽ lấy ai?
- Con lấy một người đàn ông đàn hoàng, sống tự lập và có tư cách, không “mê” cái gia tài đồ sộ này của ba.

Ông cụ nhướng đôi lông mày rậm, nói với Tú thông thả:

- Con đừng lảng main quá như thế, con gái của bà Ba biết Tùng chỉ là một gã con trai còn ăn bám gia đình, nhưng mà gia đình nó giàu, lại con nhà danh giá nữa. Bây giờ mà kiếm nổi cho con một người chồng như con đòi hỏi thì... hơi khó.

Tú bĩu môi:

- Con sẽ kiếm lấy.
- Con kiếm chồng à?

Tú gật đầu:

- Da.
- Con không nói đùa chứ?
- Dạ không.

Ông cụ nhìn con gái, trầm giọng:

- Ba mong là con sẽ thay đổi ý kiến. Bây giờ ba phải đi thăm xưởng. Con có đi với ba không.

Tú đứng dậy, nàng gật đầu:

- Con đi với ba, nhưng ba không phản đối ý định của con chứ.

Ông cụ lặng lẽ không trả lời Tú. Nàng ôm cánh tay bố:

- Con biết là ba thông con, ba đâu muốn con lấy một người đàn ông đã lãng nhãng bê bối từ khi chưa lấy vợ, ba nhỉ.

Ông cụ choàng tay lên vai con gái, gật đầu. Hai cha con sánh vai nhau đi ra xe. Tú nói với bố:

- Con lái xe đưa ba đến xưởng nhé. Xe ba để lại đây đi.

Ông cụ ngần ngừ một lát rồi chiều Tú, ngồi lên xe nàng. Khi hai cha con bước vào xưởng, Tú thấy những người nhìn nàng bằng đôi mắt nể phục, nàng mỉm cười với họ vui vẻ.

Ông cụ đưa nàng vào văn phòng của xưởng. Tú đứng khựng lại một phút ở ngay cửa phòng vì nàng nhìn thấy một người đàn ông với cái cằm cương nghị cùng một khuôn mặt cứng rắn, đẹp trai đang ngồi chăm chú trước tám họa đồ. Ông cụ tiến lại gần chàng, hỏi:

- Công việc thế nào, Dương?

- Thưa ông, vẫn tốt đẹp.

Chàng nói và ngẩng đầu lên. Mắt chàng chạm mắt Tú. Tú mỉm cười chào chàng khi ông cụ giới thiệu:

- Đây là anh Dương, kỹ sư giỏi nhất của ba đó Tú.

Rồi ông nhìn Dương:

- Con gái tôi.

Dương nói nhỏ:

- Thưa ông, tôi đã gặp cô vài lần.

Tú bình thản ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Dương:

- Anh đã gặp tôi rồi à.

Dương gật đầu:

- Một vài lần ở văn phòng giám đốc.

Tú cười mỉm:

- Tiếc quá, tôi không nghe ba tôi nói gì về anh. À! Anh có bạn gì

không?

- Tôi đang coi lại cái họa đồ mới.

Ông cụ nhìn Dương rồi nhìn con gái, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu óc ông “Dương mới xứng đáng là con rể của mình để mai sau kế nghiệp và điều khiển cái cơ xưởng rộng lớn này cho mình. Tại sao ta không nghĩ đến điều đó nhỉ. Dương là một kỹ sư trẻ, hăng say với công việc và có nhiều sáng kiến mới lạ nữa. Một chàng rể như thế đủ cho ta yên tâm trao phó tất cả mà không ngại ngùng”. Ông nói:

- Không cần gấp lắm đâu Dương. Hình như con bé nhà tôi đang định vò vĩnh anh chuyện gì thì phải.

- Tú nhìn cha những nhẽo:

- Ba lại nói xấu con rồi.

- Ba có nói gì đâu.

Tú nói nhỏ, nũng nịu:

- Con muốn nhờ anh Dương đưa con đi xem xưởng.

Ông cụ nhìn Dương:

- Thế nào Dương, anh có chiều nổi con bé không?

Dương nghiêm trang trả lời:

- Nếu cô muốn, tôi sẵn sàng đưa cô đi.

Tú đứng vụt dậy:

- Vậy thì đi nào. Ba ngồi lại đây nhé.

Ông cụ đang nhìn chăm chú vào họa đồ, gật đầu:

- Con đi đi, lái nữa về một mình nghe, đừng trở lại đón ba nữa. Trưa nay ba ở lại xưởng không về đâu.

Tú dạ thật ngoan. Hai người sánh vai nhau ra cửa, Tú nói với Dương thật điệu.

- Làm phiền anh quá, chắc anh khó chịu?

Dương cười nhẹ lắc đầu:

- Tôi thì không nghĩ thế. Từ sáng đến giờ chưa ra khỏi phòng tôi cũng thấy chồn chân.

Tú liếc nhìn khuôn mặt vuông vức với vầng trán cao của Dương, hỏi:
Anh thích khiêu vũ không?

Dương nhìn Tú dò hỏi:

- Không thích lắm.
- Nhưng mà hay đi phòng trà chứ?
- Một đôi khi thôi cô.

Tú mỉm cười:

- Thứ bảy này tôi tổ chức party tại nhà. Mời anh đến chơi với chúng tôi, anh nhận lời nhé.

Dương hơi lạ lùng – Điều gì đã làm cho cô con gái giàu sang này để ý đến chàng như thế. Có phải vì nàng muốn khoe sự giàu có của nàng không? Hay nàng đang âm mưu một chuyện gì. Dương thấy ngần ngại khi Tú thân mật nắm cánh tay chàng, giục:

- Nhận lời đi, Dương. Party này toàn những người trẻ tuổi cả, không có sự hiện diện của ba tôi đâu mà anh ngại. Anh phải đến, không tôi giận à.

- Tôi sẽ cố gắng.

Chàng nói thật khó khăn. Tú giậm chân xuống đất:

- Cái gì mà cố gắng. Anh hứa đi.

Dương hỏi:

- Hứa gì thưa cô.
- Hứa đến thật đúng giờ nhé. Tôi chờ anh đó.

Dương cười nhẹ:

- Vâng.

Tú reo lên:

- Hứa là phải đến à.

- Vâng.

Nàng bước ra cổng. Dương nói:

- Đường này vào xưởng, lối đó ra đường mà.

Tú nhìn Dương nheo mắt:

- Tôi không đi thăm xưởng nữa đâu. Những mái móc, dụng cụ và tiếng động ở đó sẽ làm điên đầu ngay Tôi về nhé, anh Dương.

Dương đứng ngẩn người nhìn Tú. Nàng cười thật tươi vớ chàng rồi vẫy tay:

- Hẹn anh thou bảy này.

Dương đứng không nhúc nhích giữa sân nắng nhìn theo khuất bóng chiếc xe lộng lẫy của cô con gái nhà giàu. Chàng không hiểu nổi chuyện gì sẽ xảy đến – bất ngờ – với chàng nữa. Dương vẫn còn choáng váng vì khuôn mặt đẹp, quyến rũ của cô con gái và nỗi kinh ngạc của chàng vì lời mời bất ngờ của Tú. Đầu óc chàng cứ ngẩn ngơ Một người thợ đi đến cạnh Dương, cười hỏi chàng:

- Con gái ông chủ đó hả ông kỹ sư?

Dương gật đầu, người thợ khen:

- Cô đẹp quá!

Dương nói:

- Đẹp thật.

- Nghe nói ông chủ cưng cô lắm. Con gái một của ông mà. Cô không đi thăm xưởng sao ông?

Dương lắc đầu:

- Không

- Cô ấy có vẻ vội vàng.

Người thợ không dừng lại sao câu nói. Dương đứng lặng thêm vài phút rồi long thong trở lại văn phòng. Ông Lâm Thời cũng đã đi khỏi. Chàng ngồi trầm ngâm trước bàn viết – hình ảnh cô con gái ông Giám Đốc cứ lảng vảng trước mặt chàng...

Ngày Tháng Trôi Qua Tình Yêu Còn Lại

Chương 2

Tên lâu ba của công ty Đức luyện và nhập cảng máy móc Lâm Thời ồn ào những tiếng chào hỏi, cười đùa của đám người trẻ tuổi. Ông cụ đã tổ chức party này cho con gái cưng rồi lánh mặt trong phòng riêng cho con gái tiếp đón bạn bè của nàng. Từ sáng sớm, Quỳnh Tú đã la hét người làm trong nhà xếp đặt bàn ghế và lo đồ ăn cho khách. Vú Tuệ thì lảng vảng trong phòng Tú để giúp nàng chọn lựa quần áo:

- Con mặc áo đỏ vú nhé. Thôi, áo xanh đi, màu xanh chai đậm ấy vú nhé. Mà áo đỏ cổ rộng quá, trễ xuống gần ngực trông kỳ kỳ.
- Vú ơi, mang cái áo trắng kim tuyến cho con mặc thử xem. Màu trắng dễ thương lắm há vú.

Cuối cùng Tú cũng mặc xong được bộ đồ nàng vừa ý. Cái Soiré trắng, óng ánh những sợi kim tuyến trên cổ và vạt áo. Tú trang điểm thật...thời trang. Son môi đỏ, má đỏ, mắt long lanh ướt. Nàng hiện diện trong đám tiệc như một cô dâu tuyệt vời, mọi người đều khen:

- Tú đẹp quá!
- Tú sang trọng thật.
- Tú tuyệt vời ghê.

Tú nhận những câu khen ngợi của mọi người và đáp lại họ bằng những nụ cười dễ dãi. Nàng liếc mắt nhìn chung quanh, toàn những khuôn mặt quen thuộc. Nàng có cảm tưởng là thiếu một người nào đó. À! Nhớ rồi. Thiếu chàng kỹ sư chăm chỉ của bạ Tú chạy ra ban công đứng nhìn xuống đường. Lẽ nào chàng không đến – lẽ nào Dương không bị lôi cuốn vì nàng. Lẽ nào Dương đủ can đảm để từ chối lời mời của nàng. Tú chớp mắt, nàng dụi dụi vén vạt áo bước xuống thang lầu:

- Vú ơi! Vú.

Vú Tuệ đang ngồi đọc sách dưới phòng, ngược mắt lên nhìn Tú:

- Con thiếu gì đó. Có hai chú bồ ở trên đó rồi mà.

Tú lắc đầu:

- Không, con muốn hỏi vú cơ.

- Cần gì vú?

- Vú có thấy một người đàn ông lạ đến đây chưa.

Vú Tuệ chưa kịp trả lời Tú thì nàng đã nghe tiếng xe ngừng trước cổng. Nàng nói:

- Vú hình như anh ta đến, vú ra đưa họ vào đi.

Vú Tuệ buông sách chạy ra cửa. Một phút sau vú trở vào, đằng sau vú là Dương. Tú kêu lên:

- A! Anh Dương, anh đến trễ nhất đấy nhé.

Và nàng chìa bàn tay ra bắt tay Dương thân mật. Dương sánh vai Tú lên lầu, chàng nói:

- Tôi xin lỗi, đang định ra xe thì có người bạn đến thăm bất ngờ.

Tú nheo mắt hỏi chàng:

- Cho Tú tò mò chút nhé, bạn trai hay bạn gái vậy?

Dương cười nhẹ:

- Bạn trai.

- Hơi nghi ngờ đấy.

Dương không nói gì cả. Tú đưa chàng đến trước mặt bạn bè, giới thiệu với từng người một.

- Anh Dương – còn đây là Thúy, Loan, đây là Tuấn vị hôn phu của Loan, chị Ành Nga chị họ của Tú. Anh Minh, Bích Phượng, Hùng và Diễm.

Dương gật đầu chào mọi người. Chàng cố gắng nhớ tên từng người một nhưng mắt Dương cứ hoa đi. Ngoài cái dáng cao đẹp của Tú, Dương không còn nhớ nổi ai. Chàng ngồi đối diện với cô gái mặc áo màu tuyết dụ. Mái tóc sát gáy có vẻ tinh nghịch ngổ ngáo nhất trong bọn. Tú thì chạy lăng quăng hết bàn này sang đến bàn kia, nhưng ánh mắt nàng vẫn không rời khuôn mặt dễ mến của Dương. Nàng thấy Dương đang chinh phục Bích Phượng bằng khoa ăn nói của chàng. Ành mắt con bé như sáng lên, khuôn mặt mê name người thanh niên vừa quen ấy. Tú chợt có một ý nghĩ bạo, ta sẽ chinh phục chàng và lấy chàng. Có lạ gì điều ấy đâu. Dương không hơn Tùng về nhân dáng và tư cách à. Dương lại là một kỹ sư giỏi được ông cụ khen luôn.

Với ý nghĩ ấy, Tú bước đến trước mặt Dương làm câu chuyện của chàng và cô bé Phượng bị gián đoạn.

- Anh không mời tôi nhảy bản nào suốt từ lúc tới đến giờ nhé.

Dương mỉm cười trong lúc ánh mắt của Phượng tối lại. Cô bé nói:

- Chị đâu có thiếu người mời?

Tú nheo mắt:

- Nhưng Tú muốn anh Dương mời cơ.

Dương đứng dậy, chàng nhỏ nhẹ:

- Xin lỗi Tú, tại tôi thấy cô có vẻ bận rộn quá. Hân hạnh mời cô bản này.

Tú mỉm cười thật điệu, nàng theo Dương ra piste Nàng khen:

- Anh nhảy đẹp quá.

Dương so vai:

- Tôi ít có dịp khiêu vũ.

- Anh hay nói dối, nhìn anh nhảy mọi người đều phải đoán anh là vua ở phòng trà.

Dương cười nhẹ:

- Mọi người làm to quá.

- Cả tôi cũng làm nữ chứ?

Tú hỏi Dương gật đầu:

- Có lẽ

Tú cười:

- Anh khéo nói.

Dương im lặng đợi Tú đi hết bản nhạc. Tú thân mật bảo Dương:

- Anh giúp tôi rót rượu mời mọi người với nhé. Một mình tôi chạy không xuể.

Dương không tỏ vẻ phản đối. Hai người lắng xẵng tiếp rượu cho khách. Đến gài khuya, không khí ồn ào mới chìm đi. Mọi người đã chán nhảy nhót nên ngồi chụm vào nhau nói chuyện. Tú đứng dựa vào thành ban công, và Dương hút thuốc cạnh nàng. Hai người im lặng nhìn xuống đường. Thành phố ban đêm lặng lẽ quá. Gió thổi bay vạt áo của Tú. Nàng thoáng rung mình. Dương hỏi ân cần.

- Cô lạnh không?

- Tú lắc đầu:

- Một chút thôi.

Tú ngược đôi mắt đẹp lên nhìn Dương, khuôn mặt im lìm quá khiến Tú không thể đoán được ý nghĩ trong đầu chàng lúc này. Tú chợt nghe buồn, thật buồn, cùng với nỗi cô đơn kỳ lạ xâm chiếm lòng nàng. Mình có sung sướng không? Tú hỏi lòng. Cho đến bây giờ Tú cũng chưa biết được tình yêu. Nàng không thích yêu ai cả. Với Tùng cũng thế. Chỉ là một chút tình cảm nhẹ mà thôi. Tú không muốn ràng buộc vào một thứ tình yêu – mà nàng tự cho là vô lý, là lãng mạn, là khó chịu ấy. Tình yêu là gì? Tình yêu chỉ là một lập luận cũ rích như

chiếc áo dài cổ lỗ sĩ của các bà già đời xưa. Có lạ lùng gì đâu mà tự mình trói buộc mình vào. Tú có một niềm kiêu hãnh lớn – niềm kiêu hãnh của một cô gái nhà giàu, được cưng chiều và chưa hề yêu ai. Dương dập tắt điều thuốc nửa chừng, chàng nhìn Tú chăm chú. Màu trắng óng ánh của chiếc áo dạ hội trên người nàng toát ra một vẻ gì kiêu kỳ sang cả, một vẻ gì tinh khiết ngậy thơ, đã khiến lòng Dương rung lên bồi hồi. Mình yêu nàng mất rồi? Điều mà Dương chưa bao giờ nghĩ đến lại vô tình xô đẩy chàng đến đây. Cô con gái một trưa nào bước đến văn phòng chàng với ánh mắt rực sáng, với nụ cười và khuôn mặt đẹp tự tin đã làm xáo trộn cuộc sống trầm lặng củ Dương. Như định mệnh đã an bài. Dương thấy chàng không thoát khỏi sự quyến rũ của Tú. Càng không muốn nghĩ, lại phải nghĩ nhiều hơn. Chẳng biết Tú sẽ nghĩ gì về chàng nếu nàng biết Dương yêu nàng. Tú sẽ cho là ta với cao, ta chỉ có cái chức kỹ sư nghèo nàn trong khi nàng rực rỡ giàu sang, biết bao nhiêu người sẵn đón, chờ đợi. Dương nhún vai.

Đêm khuya dần mọi người đã tản mác ra về. Dương xuống sau mọi người. Tú đưa chàng ra về nàng bảo Dương:

- Mong sẽ có dịp gặp lại anh.

Dương bắt tay nàng:

- Tôi cũng mong thế.

Và Dương nói:

- Chúc Quỳnh Tú ngủ ngoan.

Tú cười thật dịu dàng:

- Cám ơn anh.

Chàng bước lên xe và Tú quay vào nhà. Ành Nga đón Tú ở cửa, hỏi:

- Anh chàng về rồi hả?

Tú gật đầu, Ành Nga cười cười:

- Hắn là gì của em thế.

Tú nheo mắt:

- Là bạn, chị thấy hắn ra sao.

Nga gật gù:

- Đẹp trai, có vẻ ngang tàng và cứng rắn. Em quen hắn ở đâu thế.

Tú mỉm cười:

- Kỹ sư của ba em đó.

Ành Nga kêu lên:

- A!

- Sao chị...

- Thì ra vậy.

- Có gì đâu.

- Hắn có vẻ là ông giám đốc tương lai lắm nghe chừng. Mà Tú này, sao hôm nay không thấy Tùng.

Tú mím môi lại, khuôn mặt nàng sa sầm xuống. Nàng nói:

- Tùng đi Huế chưa về.

- Đi lâu quá nhỉ. Tùng có viết thư cho em không, sắp đám hỏi hai người rồi mà.

Tú lắc đầu nhẹ:

- Đám hỏi với đám cưới gì chị. Em với anh Tùng không còn gì với nhau nữa

Ánh Nga tròn mắt nhìn cô em họ:

- Em nói gì, chị không hiểu.

- Em bỏ Tùng rồi.

- Thật chứ. Em chưa nói dối chị bao giờ mà.

Hai chị em sánh vai nhau về phòng Tú. Hôm nay Ánh Nga ngủ lại với nàng. Tú gọi vú Tuệ mở tủ lấy áo cho Nga thay rồi nàng thản nhiên thay áo trước mặt Nga. Nga hỏi Tú:

- Chị vẫn không hiểu tại sao em với Tùng lại không lấy nhau. Có phải vì cái anh chàng kỹ sư đẹp trai lúc nãy không.

Tú thay đồ xong, nàng nằm dài ra giường:

- Làm gì có chuyện đó.

- Chị thấy hai người có vẻ thân mật. Em yêu anh ta rồi.

Tú bật lên cười:

- Em mà yêu ai, chị Nga. Chị nói thế là em giận chị đó.

Nga vẫn trêu cô em họ:

- Đừng có che giấu đi cô bé. Trông ánh mắt và cử chỉ của em, chị biết thừa là em yêu hắn rồi. Hắn đẹp trai thật, và xứng đáng với cô em gái của chị lắm chứ.

Tú bĩu môi:

- Chị đừng nói chuyện tình yêu với em. Em kỵ nghe tiếng đó lắm.

Tình yêu à! Tình yêu chẳng có nghĩa gì với một cô gái trẻ đẹp, nhiều tiền như em cả. Không có tình yêu nhưng em sẽ lấy chồng, nội trong tháng này. Mà chị nhớ nghe, chồng em không phải là cái anh chàng Tùng đại đột ngu đần ấy đâu. Hắn đã sửa soạn cưới em mà còn lăng nhăng với người khác, nên em bỏ hắn. Em sẽ lấy người khác cho hắn tiếc ngẩn ngoe để chị xem. Đàn ông mà.

Ánh Nga ngồi xuống cạnh Tú. Chiếc giường thật rộng, thật êm. Tú kéo tay Nga ngã xuống giường:

- Nằm xuống đây với em.

Nga duỗi dài đôi chân, cười:

- Êm ái quá.

Tú choàng tay qua người Nga Nga hỏi Tú:

- Em định bỏ Tùng thật đấy à.

Tú gật đầu:

- Chị vẫn không tin em?

- Không phải thế, nhưng chị hỏi Tú nhé. Tú đã nghĩ kỹ chưa?

Tú chớp nhẹ đôi mắt ướt:

- Em nghĩ kỹ rồi chị ạ. Không thể nào em lấy Tùng nữa vì giữa em với Tùng cũng đâu có tình yêu.

- Nhưng mà em và Tùng đã quen nhau gần hai năm.

- Điều đó không thành vấn đề.

- Chú có nói gì về chuyện của em không?

Tú cười:

- Ba lúc nào cũng chiều em hết.

Nga im lặng. Tú buông Nga ra, nàng quay mặt vào tường, ôm chiếc gối nhỏ vào lòng. Nàng thoáng nghĩ đến Dương và thấy lòng nhẹ đi. Ngồi bật dậy. Tú vừa có ý định đến thăm bố. Ánh Nga nhìn Tú ngạc nhiên.

- Em đi đâu vậy?

Tú nói:

- Em qua phòng ba có chút việc.

Rồi nàng nhanh nhẹn bước xuống giường. Đứng trước cửa phòng ông cụ, nàng thấy ánh neon còn sáng. Tú gõ cửa, gọi nhỏ:

- Ba ơi, Ba!

Tiếng ông cụ hỏi:

- Tú đó hả? Tiệc tùng tan rồi hả con?

Tú nói:

- Xong lâu rồi ba ạ.

Cánh cửa phòng ông cụ mở ra. Tú bước vào:

- Con cần nói với ba một chuyện.

Ông cụ mỉm cười nhìn con gái âu yếm:

- Nói đi, con.

- Con nhất định rồi ba ạ.

- Nhất định chuyện gì?

Tú nói đồng dặt:

- Con cần phải lấy chồng.

Ông cụ bật cười:

- Thì có gì đâu. Cuối tháng này con sẽ đính hôn kia mà.

Tú hơi nhăn mặt.

- Đính hôn với ai, ba.

- Với Tùng.

- Lại Tùng, ba không thể nghĩ đến một người nào khác hơn là Tùng lấy con sao?

Ông cụ lắc đầu nhẹ nhẹ:

- Ba không biết còn ai nữa để mà nhắc.

Tú cần nhẹ đôi môi:

- Con chọn Dương, kỹ sư Dương của ba.

Ông cụ tròn mắt:

- Dương?

- Vâng.

- Con định làm vợ Dương?

- Vâng.

Ông cụ dò hỏi con gái:

- Có phải là tình yêu không con?

Tú nói nhỏ nhẹ:

- Con không biết được ba ạ. Tuy nhiên con cảm thấy Dương xứng đáng làm chồng con hơn Tùng, nên con muốn làm vợ Dương thay vì làm vợ Tùng là thế.

Ông cụ nhíu mày. Tú có lý trong lựa chọn ấy. Quả thật là ông cũng thấy mến anh chàng kỹ sư chăm chỉ của ông hơn là cái anh chàng công tử ấy. Tuy nhiên, vấn đề hôn nhân của con gái ông để nàng quyết định hết. Ông cụ hỏi:

- Nếu con cảm thấy con yêu Dương, ba sẽ tác hợp cho hai đứa, tuy nhiên ba thấy hôn nhân rất quan trọng cho cuộc đời. Hãy suy nghĩ trước khi quyết định.

Tú nói nhỏ nhưng cương quyết:

- Con không phải suy nghĩ gì hết ba ạ, con đã nhất định lấy Dương, tuy rằng con chưa biết là con có yêu được anh chàng hay không nữa. Dù vậy, con hy vọng tình yêu sẽ đến sau với con khi chúng con đã là vợ chồng. Con mong ba giúp con chuyện này.

Ông cụ nhìn Tú chăm chú:

- Lúc này Dương có đến dự party của con không?

- Dạ, có ạ.

- Con nói gì với Dương chưa?

- Chưa chưa.

Ông cụ so đôi vai:

- Biết Dương có chịu con không?

Tú mỉm cười:

- Ba quean là con gái của ba vừa đẹp, vừa học giỏi lại vừa con nhà giàu như thế này. Đố ai có thể từ chối cái địa vị được làm chồng của

con.

- Còn Tùng, Tùng sẽ về và ba sẽ phải nói thế nào?

Ông cụ chột nói. Tú lắc đầu thản nhiên:

- Bức thư con viết chắc chắn là sẽ đến tay Tùng rồi. Ba yên tâm. Tùng sẽ chẳng làm gì con đâu.

Ông cụ gật gù:

- Được rồi ba sẽ làm vừa lòng con.

Tú nhún nhẩy:

- Con muốn làm đám cưới thật sớm. Cuối tháng này là xong để khi Tùng về hẳn hết còn lý do gặp con giải bày tâm sự.

Ông cụ nhấp nháy đôi mắt, đùa với con:

- Con hết muốn làm con gái cưng của ba rồi hả.

Má Tú ửng đỏ, nàng dậm chân:

- Ba lại trêu con nữa. Lúc nào con cũng là con gái cưng của ba đấy chứ. Thôi con đi ngủ nhé ba.

Tú cúi xuống hôn nhẹ lên trán ông cụ rồi nhí nhảnh ra khỏi phòng, nàng vừa nghĩ đến một đám cưới cấp kỳ với nàng, Tú bật cười.

Ngày Tháng Trôi Qua Tình Yêu Còn Lại

Chương 3

Tú ngồi đong đưa đôi chân trong chiếc ghế bành rộng bọc trơn lấy thân hình nàng. Ngày mai sẽ là ngày trọng đại trong đời Tú. Lâm Quỳnh Tú sẽ là vợ của Kỹ Sư Trần Cao Dương. Cho đến giờ phút này, Tú vẫn thấy lòng mình có những phút bông bột kỳ cục. Nàng không yêu Dương, có lẽ thế – cũng như Tùng – nàng cũng chẳng yêu Tùng. Tuy nhiên, với Dương nàng thấy kính trọng chàng hơn là yêu. Vì nàng có yêu ai bao giờ đâu. Một người con gái luôn luôn coi nhẹ tình yêu như Tú, thì không thể đầu hàng tình yêu một cách nhanh chóng được. Sau bữa cơm tối với bố, Tú cũng thấy rưng rưng buồn vì nghĩ đến ngày mai. Ngày mai ta sẽ xa căn nhà yêu dấu này với biết bao nhiêu những săn sóc đậm đà của bố và vú Tuệ. Ông cụ đã nhìn thật lâu khuôn mặt con gái rồi hỏi nhỏ nhẹ:

- Con có yêu Dương thật không con?

Tú chớp nhẹ ánh mắt, nàng định nói không yêu Dương hay chưa yêu cũng thế, nhưng nhìn ánh mắt lo lắng của bố, Tú lại gật đầu cho ông cụ yên lòng:

- Con yêu Dương.

- Ba mong con sẽ hạnh phúc. Dương là một thanh niên đứng đắn và có tư cách. Dương chỉ còn có một bà mẹ, hiện sống ở Đà Lạt. Sau đám cưới con và Dương về Đà Lạt ở với mẹ một vài tuần, rồi Dương sẽ đưa con trở về Sài Gòn. Ba dành sẵn cho hai đứa cái biệt thự ở đường Trần Quý Cáp cùng với vú Tuệ. Con bằng lòng không?

Tú áp hai tay bố trong tay mình cười nhẹ:

- Cám ơn ba thật nhiều.

Ông cụ trở về phòng rồi, Tú lững thững ra ngồi ở vườn, trong chiếc ghế bành rộng. Và, nàng đã nghĩ đến Dương với một chút khó khăn. Ngày mai nàng sẽ là vợ chàng. Có cần thiết phải có tình yêu trong đó không nhỉ! Nàng biết là Dương yêu nàng. Ngay từ hôm đầu gặp Tú, Dương đã thấy lòng rung động trước vẻ đẹp sang trọng của nàng rồi. Và, nhờ ông cụ đã mở đầu trước, Dương đủ can đảm hỏi cưới Tú làm vợ. Chàng cho là mình diễm phúc hoàn toàn trong tình yêu. Tú nhớ đến đám hỏi, mới tuần trước đây thôi. Tú đã hứa với lòng là sẽ cố gắng thân mật với Dương để Dương không nghi ngờ. Tú đã lặng yên cho Dương hôn lên môi nàng. Cái hôn chỉ làm Tú giao động một

thoáng rồi thôi. Dương như không nhìn thấy khuôn mặt lặng lẽ của Tú. Chàng mãi vui với hạnh phúc bất ngờ nên không tìm hiểu nổi bút rút trên khuôn mặt Tú. Nàng thì không muốn làm buồn lòng chàng. Ít nhút trong giai đoạn này, nàng đang cần Dương để tiến tới đám cưới, cho nàng đỡ trống rỗng và buồn. Vậy thôi.

- Cô Tú, vào phòng nghĩ đi kéo sương.

Tiếng vú Tuệ âu yếm sát bên tai nàng Tú đưa hai bàn tay mềm mại lên cho vú Tuệ kéo dẩy:

- Còn sớm mà vú.

- Ngoài này gió lạnh, đau bây giờ a.

- Tú mỉm cười dịu dàng:

- Vú làm như con còn bé lắm vậy.

Vú đi bên cạnh Tú về phòng, vú nói:

- Ngày mai rước dâu, cô phải đi ngủ sớm cho khỏe chứ, sao lại ngồi đây sương xuống cảm thấy lạnh thì khổ.

Tú trêu:

- Thì dời ngày đám cưới lại có sao đâu vú.

Vú Tuệ kêu lên:

- Không được đâu cô ơi, lần này cô còn đổi ý bất ngờ nữa thì chết hai họ. Cô nên nhớ là cô đã đính hôn tuần trước rồi nhé.

Tú ôm choàng lên vai vú Tuệ, cười:

- Con nói đùa mà vú cũng la hoảng.

- Nói đùa như thế không nên.

- Sao không nên hở vú:

- Lỡ cô đau ốm lại phải dời ngày đám cưới thật thì chết.

Tú cười ròn rã. Vào đến phòng nàng nằm dài ra giường:

- Vú này.

- Gì hở Tú.

- Vú thấy Dương ra sao?

- Cậu ấy đang hoàng và rất dễ thương.

- Có hơn Tùng không vú.

- Vú không so sánh được, mà tại sao cô lại nhắc đến Tùng làm gì.

Tú nheo mắt:

- Con muốn so sánh để vú thấy Dương hơn Tùng rất nhiều. Để cho Tùng nhìn đám cưới con tiếc ngẩn tiếc ngơ.

Vú Tuệ thở dài thật nhẹ:

- Thôi cô, dù sao thì hai người cũng đã xa nhau, và ngày mai này cô sẽ về nhà chồng. Quên cậu Tùng đi.

Tú nhướng đôi mắt đẹp lên nhìn khắp căn phòng:

- Ngày mai buồn quá vú ạ.

Vú Tuệ nhìn cô gái bằng đôi mắt ngạc nhiên:

- Sao lại buồn.
- Mai con về nhà chồng, nhớ căn phòng này ghê vú ơi.
- Rồi cô sẽ về thăm ông và căn phòng này hoài chứ.

Tú gật nhẹ:

- Đã đành là thế, nhưng buồn thì vẫn buồn.

Vú Tuệ tắt ngọn neon sáng trong phòng và bật neon ngủ màu xanh nhạt, êm dịu tỏa khắp phòng. Vú bảo Tú:

- Thôi, ngủ đi.

Tú hỏi:

- Vú không ở đây với con nữa à.
- Vú còn phải dọn dẹp và xếp quần áo vào va li cho cô nữa.

Tú thở dài nhẹ nhẹ, nàng úp mặt xuống gối, không biết là buồn hay vui. Có điều nàng biết ngày mai nàng lấy Dương, không phải là tình yêu mà chỉ là một sự “trả thù”. Trả thù Tùng mà thôi. Như thế có gì là phạm lỗi với Dương không.

Tú nhớ đến Dương với ánh mắt nghiêm trang và khuôn mặt cương nghị. Chàng cũng thật đáng yêu đấy chứ. Nàng đâu còn gì để phiền chàng nữa. Chính nàng đã bằng lòng lấy Dương trước. Tú thấy lòng thực phục tặc – cái gì đã thúc đẩy nàng hành động kỳ lạ đến thế. Nàng chưa hề yêu Dương mà lại bằng lòng làm vợ chàng một cách vội vàng như thế này. Nếu Dương biết, chắc chàng buồn lắm. Chàng sẽ cho là Tú coi thường chàng nên mới đùa cợt thiếu suy xét.

Tú cắn môi – có nên nói cho Dương biết không? Có cần thiết phải có một tình yêu để xống đờ bên nhau không? Tú xoay người name nghiêng, đầu óc nàng quay cuồng với những ý nghĩ khó khăn. Và nàng thiếp dần trong giấc ngủ.

Đám cưới của Tú đã là nỗi ước muốn của biết bao cô gái cùng lứa tuổi với nàng. Từ sáng sớm, những người làm trong nhà ra vào tấp nập để phục dịch cho cô dâu, chăm chú từng ly từng tí. Ông cụ đã tổ chức đám cưới cho con gái quá huy hoàng khiến nàng cũng phải ngẩn ngơ. Nhìn mình trong tấm gương lớn Tú thấy mình cũng có vẻ thay đổi. Chiếc áo gấm đỏ với khăn hoàng hậu màu vàng trên đầu, bốn cô phù dâu lẳng xẵng trang điểm cho nàng. Ánh Nga là một trong những phù dâu của Tú đã nói đùa với nàng:

Bác cưng con gái và con rể quá. Mai sau anh chàng Dương sẽ kế vị chức Giám Đốc của bác là cái chắc rồi.

Tú mỉm cười với Nga:

- Ba em khen Dương ghê lắm. Anh chàng này cũng chịu khó lấy

điểm ông cụ dữ.

- Chị không nhớ mặt hấn lắm.

- Anh ấy đến bây giờ đấy.

- Chắc chàng ru dữ nhỉ.

- Nàng cũng thế chứ gì. Hôm nay trông Tú mê quá Tú à. Em đẹp đến nỗi bao nhiêu người ganh tị với em đấy.

Tú chớp nhẹ ánh mắt đẹp. Bên ngoài tiếng xe ô tô ào đậu trước cửa.

Tú nhìn ra, chú rể đã đến và bố đang mời khách lên lầu. Ánh Nga nắm Tú:

- Chú rể đẹp trai ghê, Tú.

Tú im lặng, mấy cô bạn chen vào:

- Trông chàng chừng chặc như ông Giám Đốc.

- Chàng thật lý tưởng.

Tú nghe bức rức trước những câu khen tặng đó. Nàng không cảm được nổi hãnh diện và sự rung động tuyệt vời của một cô dâu. Lòng nàng lạnh và buồn. Dương đã đến bên Tú. Hai người đứng sát cạnh nhau. Rồi lễ cưới bắt đầu, Dương đã trịnh trọng nâng bàn tay mềm mại của Tú lên để lồng vào ngón tay nàng chiếc nhẫn cưới. Chàng thì thầm:

- Anh trói buộc em vào anh mãi mãi.

Tú chớp chớp mắt, nàng cũng lồng vào tay chàng chiếc nhẫn “trói buộc” mà lòng thì nghe dừng đọng. Hình như tình yêu của Dương dành cho nàng quá nồng thắm và sự cầu hôn vội vàng của chàng đã khiến lòng Tú nguội lạnh như thế. Tú cảm thấy nàng “được” nhiều thứ quá. Không phải vấp vấp, không bị khó khăn. Nàng muốn Dương cưới nàng trong một thời gian ngắn, thế mà Dương cũng chiều nàng được. Và, khi đã toại ý những đòi hỏi ấy rồi. Tú lại cảm thấy lòng trống rỗng hơn, buồn nản hơn. Không còn lý do nào để Tú từ chối nữa, nàng thấy mình cũng chẳng thay đổi được gì. Ít nhất Tú cũng phải có một thay đổi tâm hồn, nàng mới cảm thấy được hạnh phúc. Phần nghi lễ trôi qua trong vui vẻ của ông cụ và bên nhà Dương. Bà mẹ chồng đã nắm tay con dâu trước hai họ, cụ nói:

- Từ nay con là con gái yêu của mẹ.

Tú nghe lòng dịu đi và mơ hồ thấy một chút tình ấm cúng. Nàng nhỏ nhẹ:

- Con cảm ơn mẹ.

Bà mẹ mỉm cười hiền lành. Tú chợt nghe nôn nao trông nụ cười ấy.

Nàng không yêu Dương, nhưng nàng đã yêu nụ cười của mẹ chàng.

Nụ cười đầm ấm làm sao. Nụ cười như ru Tú vào giấc ngủ hiền hòa

bé bỏng. Nàng thấy mình bị xúc động, nổi xúc động, làm mất Tú rừng

rưng.

Mọi người kéo nhau sang phòng ăn. Bàn cô dâu chú rể đặt một lọ hoa hồng thật to. Hoa hồng đem từ Đà Lạt về.

Nàng sánh vai Dương đi chào hỏi các bàn. Nàng nghe loáng thoáng những câu hỏi nhau của mấy cô, chú họ xa:

- Bác biết chú rể ở đâu không?
- Kỹ sư của xưởng máy mà.
- Nghe nói cậu ấy giỏi lắm.
- Được anh Thời cưng lắm đấy.
- Tú liếc mắt nhìn Dương, mặt chàng bình thản. Chàng không nghe những lời bàn tán. Hai người đi chào họ hàng hết vòng rồi trở lại bàn ngồi.

Dương hỏi Tú:

- Em mệt không?

Tú gật đầu:

- Mệt.
- Sáng mai chúng mình lên Đà Lạt. Chiều nay mẹ về trước.

Chàng tiếp:

- Về Đà Lạt rồi em muốn ra Huế hay Nha Trang, Đà Nẵng chơi anh sẽ đưa em đi. Anh được nghỉ một tháng.

Tú mỉm cười nhìn Dương:

- Anh muốn nghỉ thêm không em xin ba hộ cho.

Dương lắc đầu:

- Ba nói anh muốn nghỉ bao lâu tùy ý, nhưng anh không muốn thế. Nghỉ một tháng là quá đủ cho chúng mình rồi.

Tú so vai, không nói. Mấy cô phù dâu trên nàng và chàng:

Nè, muốn nói chuyện riêng thì chờ đến tối nhé. Giờ này có đông đủ mọi người, yêu cầu cô dâu chú rể nói to lên cho bạn bè nghe chung với.

Dương cười cười, chàng nháy Tú và nói với các bạn của nàng.

- Chúng tôi đang nói với nhau là không biết bao giờ sẽ được các cô mời ăn cưới đây.

- Ánh Nga cười:

- Có lẽ cuối năm.
- Còn cô Phượng, cô Yến?

Yến nheo mắt:

- Tôi thì còn phải chờ.

Mấy anh chàng phù rể nhao nhao lên:

- Cho tôi “nộp đơn” nhé.
- Tôi “ưu tiên một”.

Tú mỉm cười nhìn sự vui đùa hồn nhiên của các bạn. Ai cũng khen nàng hạnh phúc và đẹp đôi với Dương. Tú nghĩ hạnh phúc thì nàng chưa biết được còn đẹp đôi thì nàng đã thấy. Bên nàng, Dương thật chững chạc. Chàng đón từng ý thích nhỏ nhặt nhất của nàng để làm vừa lòng nàng. Không có một điểm nào ở Dương cho nàng chê trách được.

Bữa tiệc kéo dài đến chiều tối, mọi người kéo nhau ra vườn dự khiêu vũ hay đi bách bộ. Có những cặp ngồi rủ rủ nói chuyện với nhau bên hòn non bộ. Tú đã thay bỏ đồ khiêu vũ. Vú Tuệ luôn luôn quanh quẩn ở gần nàng. Buổi tối nàng mặc robe dài màu hồng, kim tuyến. Nàng đeo một chiếc vòng bạc trên cổ, và mang găng tay trắng. Dương mặc bộ veste thật hợp thời trang. Khi hai người ra nhảy với nhau, Dương có vẻ cảm động, chàng ôm nàng thật chặt trong vòng tay thì thầm:

- Em yêu quý của anh, anh hạnh phúc quá.

Tú dựa cằm lên vai Dương, im lặng. Chàng không biết được những ý nghĩ trong đầu nàng lúc này. Dương tưởng nàng cũng đang cảm động như chàng. Hai người quấn lấy nhau trong điệu nhạc tuyệt vời. Buổi tối rồi cũng qua, họ hàng và khách khứa ra về. Tú và Dương đưa tiễn ra tận cổng. Họ về sau cùng. Ông cụ đã dành sẵn cho hai vợ chồng một chiếc xe với anh tài xế cùng vú Tuệ. Tú chia tay cha trước cửa, ông cụ vỗ vai Dương thân mật:

- Ba giao Quỳnh Tú cho con.

Dương cúi đầu nói nhỏ:

- Con xin hứa với ba sẽ yêu thương Tú suốt đời.

- Ba tin con.

- Cảm ơn ba.

Tú choàng tay lên cổ bố và nhón gout chân hôn lên trên má ông cụ âu yếm. Ông cụ vuốt má con gái:

- Chúc con thật hạnh phúc.

Hai vợ chồng khoác vai nhau ra xe về biệt thự của họ. Bà vú mở rộng cánh cổng cho chiếc xe lộng lẫy vào.

Dương choàng tay trên vai vợ dịu lên bật tam cấp. Tú nghe một cảm giác khó chịu chạy dài bờ vai nàng. Nàng hơi khựng lại trước cánh cửa phòng. Dương nhìn nàng, nhỏ nhẹ:

- Em sao vậy?

Tú lắc đầu, nàng bước vào trong và cánh cửa phòng khép kín sau lưng họ. Dương ôm vai vợ kéo nhẹ xuống giường. Tú rùng mình, nàng gỡ tay Dương ra:

- Em bị mệt.

Dương cúi xuống hôn nhẹ lên má nàng, Tú né tránh những đụng

chạm thân mật với chồng. Dương nghĩ là Tú mệt và khó chịu vì một ngày không được nghỉ ngơi. Chàng đứng dậy, nói với nàng:

- Em nên đi tắm cho mát.

Tú vẫn ngồi lặng trên mép giường. Chiếc áo dạ vũ còn quần quít hai chân nàng. Dương cởi áo ngoài mặc lên thành ghế. Chàng nhìn vợ chờ đợi. Tú nói:

- Anh tắm trước đi.

Dương mở tủ lấy quần áo vào phòng tắm. Tiếng nước chảy ào ào từ hoa sen và tiếng huýt sáo nhỏ của Dương dội đến bên tai Tú một cách kỳ cục. Nàng thấy mình bị bỏ rơi và nhận chịu cuộc sống khó khăn quá sức nàng. Vẫn khép kín hai chân, nàng nhìn sững căn phòng. Căn phòng được trang hoàng thật đẹp mắt với những vật dụng cần thiết, vớ Tuệ đã cẩn thận lo đủ tất cả. Vậy mà nàng vẫn cảm thấy bức dọc, khó chịu quá sức. Có nên nói cho Dương hiểu tình cảm của nàng lúc này không? Có nên thú thật với Dương về cái tính bốc đồng và lòng tự phụ của nàng không? Ta có yêu Dương đâu mà chịu trói buộc cuộc đời ta vào chàng nhỉ? Ủ! Phải nói với chàng như thế. Em chưa yêu anh! Như thế có mất hạnh phúc trong cuộc sống vợ chồng không? Tú thấy khó chịu quá, và nàng đã tự giận nàng đã vội vàng xem chuyện kết hôn như một trò chơi. Bây giờ bị trói buộc rồi nàng mới thấy mình dại dột. Không dừng lại quyết định sống chung với một người mà mình chỉ mới gặp vài lần, chưa dài thân mật.

Dương đã trở ra, mặc pyjama trắng. Chàng cười thật âu yếm với Tú:

- Em vẫn chưa thay đồ à.

Tú nhìn Dương mặc bộ đồ ngắn trong nhà, nánh chột thấy khó chịu. Nổi khó chịu như thế nàng đã chịu thua, đã đầu hàng một điều gì đó. Dương ngồi xuống cạnh nàng, ôm choàng lên người Tú. Nàng nhích xa một chút vì hơi nóng từ hai bàn tay Dương bốc ra làm nhột nhột nàng. Dương không nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Tú, môi chàng tìm môi nàng, Tú nín thở và khi Dương buông nàng ra, Tú muốn bật khóc. Dương nhìn vợ, chàng hơi giật mình khi bắt gặp khuôn mặt lạ lùng của nàng. Chàng hỏi nhỏ:

- Em sao thế?

Tú nói:

- Em mệt quá.

Chàng dịu dàng cầm bàn tay Tú:

- Em name nghỉ đi, tại suốt từ sáng đến giờ em chưa ngả lưng chút nào đấy mà.

Tú cắn nhẹ môi, lắc đầu. Nàng nhìn Dương ánh mắt lóe sáng:

- Anh Dương.

Dương mỉm cười:

- Anh đây.

- Em muốn nói với anh một chuyện.

Giọng Tú nghiêm trang. Dương lắc đầu:

- Có chuyện gì để mai nói đi em.

Rồi chàng ôm Tú chực hôn nàng. Mặt Tú nhăn lại, nàng né tránh và xô chàng thật mạnh. Dương nhìn Tú sửng sốt. Tú đứng vụt dậy, nàng nói đồng loạt.

- Em không thể để đến mai được. Em sẽ nói cho anh nghe ngay bây giờ. Nếu không...

Dương hỏi Tú, giọng chàng kinh ngạc:

- Em nói đi, nếu không thì sao?

Tú cắn nhẹ đôi môi:

- Nếu không nói được với anh em sẽ khó chịu lắm.

Dương nhìn nàng:

- Anh đã làm phiền lòng em?

- Không.

- Hay gia đình anh đã sơ suất lẽ nghi?

Nàng lắc đầu:

- Không phải thế. Anh chẳng có điều gì làm em phiền giận cả.

- Thế tại sao?

- Tại em.

Dương với tay lên bàn lấy bao thuốc. Chàng ngó Tú chờ đợi. Tú ngồi xuống bên chàng, nàng đặt tay lên tay Dương nhỏ nhẹ:

- Tình yêu có cần thiết trong đời sống vợ chồng không hở anh?

- Cần lắm chứ, em. Không có tình yêu thì làm sao mà chung sống với nhau trọn đời được.

Tú hỏi:

- Nói như thế nghĩa là anh đã yêu em.

- Anh yêu em ngay từ hôm đầu tiên em xuống xưởng.

Tú chớp mắt, nàng rời tay Dương để vịn nhẹ ở mép giường.

- Còn em thì...

Nàng chợt nhìn Dương chăm chú:

- Em thì không có tình yêu.

Dương hơi nhăn mặt:

- Em nói thế nghĩa là...

- Em chưa hề yêu anh.

Tú nói thật nhanh. Mặt Dương tối lại, nhưng rồi chàng lại bình thản hỏi nàng:

- Cho đến bây giờ cũng thế?

Tú gật đầu, nàng trốn ánh mắt chàng và có cảm tưởng như nàng đang phạm tội. Giọng Dương trầm lại:

- Em đang đùa cợt anh?

- Em không có ý đó.

- Tại sao em lại bằng lòng lấy anh?

Tú im lặng. Dương không chờ nàng trả lời, chàng hỏi tiếp:

- Và, bây giờ em hối hận?

Tú lắc đầu, nước mắt nàng muốn ứa ra, nhưng nàng cố kìm hãm để Dương không nhận thấy. Nàng nói:

- Em không nghĩ được gì lúc này ngoài chuyện nói với anh những điều em đã nói.

Dương lặng lẽ hút thuốc và lặng lẽ quan sát nàng. Tú đã bình tĩnh trở lại, nàng nhìn Dương để xem phản ứng nhưng mặt Dương vẫn bình thản đến độ làm Tú khó chịu. Mình lại thua chàng rồi. Nàng nghĩ thế, và nàng hỏi Dương:

- Anh có muốn hỏi gì em nữa không?

Dương gật đầu:

- Để anh nghĩ.

- Em sẵn sàng trả lời hết câu hỏi của anh. Chúng ta nên thành thật với nhau lúc này.

- Cảm ơn em.

Dương nói, và chàng rời khỏi giường để ngồi xuống chiếc ghế bành đối diện với Tú:

- Anh vẫn chưa nghe em trả lời tại sao em không yêu anh mà chịu lấy anh.

Tú so vai:

- Tại em bốc đồng và tự ái.

- Tại sao lại có chuyện tự ái trong đó.

- Tại em muốn trêu tức một người đã yêu em từ hai năm nay, nhưng lại lãng nhãng với một cô gái khác.

Dương nhếch môi cười:

- Và em đã thành công?

- Em không biết.

- Người ấy bây giờ ở đâu?

- Huế, nhưng chắc đã trở lại Sài Gòn rồi.

- Em yêu người ấy lắm phải không?

Nàng lắc đầu:

- Không.

Dương tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Em không yêu?

- Không yêu bao giờ.

Dương nhún vai:

- Anh không hiểu nổi chuyện này nữa.

Tú mỉm cười thật nhẹ:

- Anh không hiểu cũng phải. Sự thật là em không yêu Tùng, cũng không yêu ai cả. Em ghét tình yêu, coi thường tình yêu. Em quan niệm lấy chồng để mà lấy vậy thôi, tình yêu không là gì giữa cuộc sống vợ chồng thì đâu cần thiết.

Dương nói nhỏ mà cứng rắn:

- Anh thì nghĩ trong cuộc sống vợ chồng, tình yêu là quan trọng hơn cả. Như anh đã nói, có tình yêu mới sống với nhau trọn đời được, mới chịu đựng được những tính xấu của nhau, mới thông cảm và hòa hợp với nhau.

Tú xoa nhẹ bàn tay trên mặt drap trắng, hỏi Dương:

- Anh sẽ không chấp nhận một người vợ không hề yêu mình?

Dương hỏi lại nàng:

- Còn em, em cũng muốn thay đổi?

Tú hỏi:

- Bằng cách nào?

- Với anh thì quá dễ, em hãy lo cho em.

Tú nhướng mắt hỏi Dương:

- Anh muốn nói đến...

Dương cười nhẹ:

- Anh nghĩ là em muốn chứ không phải anh.

- Em muốn gì?

Nàng hỏi lại Dương. Dương nói:

- Em muốn chúng mình ly dị nhau!

Tú tròn mắt:

- Ly dị?

Dương gật đầu:

- Phải, vì thật tình em đâu muốn lấy anh.

Tú nóng nảy nhìn Dương:

- Em đã lấy anh rồi mà. Điều này em chỉ muốn nói với anh là em lấy anh không phải là do tình yêu. Em muốn thành thật trình bày với anh cho khỏi bị bức rức trong lòng thế thôi, và em không muốn thay đổi gì cả.

Dương nhìn Tú kinh ngạc:

- Nghĩa là em không hối tiếc đã lấy anh.

- Không.

- Em vẫn là vợ anh.

Tú gật đầu nhẹ, nàng ngập ngừng:

- Nhưng mà...

Dương cười thành tiếng, chàng hỏi:

- Có phải em chỉ muốn chúng mình là vợ chồng bề ngoài với nhau thôi phải không?

Tú cúi mặt, Dương gật đầu:

- Anh sẽ chiều ý em cho đến một ngày em đổi ý.

Tú ngược mặt nhìn Dương:

- Em đổi ý, yêu anh?

Dương lắc đầu:

- Anh đâu có ảo vọng như thế. Anh chờ một ngày nào đó em đổi ý không muốn đóng vai vợ chồng hờ với anh nữa chúng mình sẽ ly dị.

Dương đứng bật dậy, chàng mở tung cánh cửa sổ nhìn xuống vườn.

Điều thuốc trên môi chàng không ngừng chảy. Tú nhìn bóng Dương lặng lẽ trong đêm tối, lòng nàng chợt thấy xốn xang một nỗi buồn và một thoáng hối hận kéo đến vây ập lấy nàng. Dương đã hút xong điều thuốc, chàng ném mạnh mẩu thuốc thừa xuống vườn chậm chạp bước ra cửa.

Tú gọi theo chàng:

- Anh Dương!

Chàng quay lại:

- Anh đi đâu thế?

- Xuống đường.

Tú chợt nghe cổ mình nghẹn lại:

- Sao lại xuống đường?

Chàng dịu dàng:

- Em nghỉ đi cho khỏe, anh hứa không làm rộn em đâu, anh đến ngủ nhà một người bạn gần đây.

Tú nói thật khó khăn:

- Anh phải nhớ cho đêm nay là đêm tân hôn, anh ra đường lúc nay sao được?

Dương hỏi:

- Em muốn dấu mọi người?

Nàng gật đầu:

- Anh ở lại đây với em.

Dương nhìn căn phòng, chàng nhún vai:

- Sáng mai sẽ bảo vú Tuệ nhường căn phòng vú ở lại cho anh.

Phòng vú có cửa mở thông sang phòng em mà.

Tú gật đầu:

- Để em nói với vú chọ Hôm nay anh có thể ngủ ở đây, trên giường.
Em sẽ ngủ ở salon.

Dương cười nhẹ:

- Em cứ tự nhiên ngủ đi, anh ngủ salon quen rồi. Anh ra ngoài hành lang đứng một lát.

Tú nói:

- Anh không bỏ đi chứ?

Dương chỉ bộ đồ trên người:

- Anh ăn mặc thế này mà bỏ đi đâu.

Chàng đi nhanh ra ngoài. Tú đứng dậy, nàng nhìn thấy chiếc áo ngủ trắng tinh của nàng xếp ngay ngắn trên đầu giường. Tú khóa nhẹ chốt cửa rồi đi vào phòng tắm. Nước mát làm nàng tỉnh người một chút. Trở ra với chiếc áo ngủ trắng trên người, nàng mở hé cánh cửa ló mặt ra tìm Dương. Trong đêm tối, nàng không nhìn rõ được khuôn mặt chàng nhưng ánh lửa của đèn thuốc như khiêu khích nổi bứt rứt của Tú. Nàng cứ để cửa như thế và lên giường nằm, áp mặt trên gối mới, đệm mới của ngày tân hôn. Lòng Tú trùng xuống, nàng nhắm mắt lại, nghe một chút gì hối hận làm khó giấc ngủ mệt mỏi của nàng.